

Uniwersytet
ŁÓDZKI

Prof. dr hab. Bolesław Fleszar

Prof. dr hab. Bolesław Fleszar urodził się 17 grudnia 1933 roku w Wólce Pełkińskiej (woj. Podkarpackie). Świadectwo dojrzałości wraz z dyplomem technika uzyskał w 1953 roku w technikum Chemicznym w Jarosławiu. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydz. Mat-Fiz-Chem Uniwersytetu Łódzkiego, które ukończył z wyróżnieniem w roku 1958.

Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę w Zakładach Chemicznych w Nowej Sarzynie i niemal równolegle jako nauczyciel kontaktowy w Technikum Chemicznym w Nowej Sarzynie. W 1964 roku otworzył na Wydz. Mat-Fiz-Chem. UŁ pod kierunkiem profesora Bogdana Jakuszeńskiego, przewód doktorski, zakończony w 1966 roku obroną pracy pod tytułem „Wpływ związków powierzchniowo-czynnych na elektroredukcję nitrozwiązków w różnych środowiskach”. Po uzyskaniu stopnia doktora postanowił poświęcić się pracy naukowej i dydaktycznej. W 1966 roku podjął pracę w Wyższej szkole Inżynierskiej w Rzeszowie, przekształconej w 1974 roku w Politechnikę Rzeszowską. Profesor Fleszar aktywnie uczestniczył w tym przekształceniu będąc współorganizatorem Wydziału Chemii oraz w jego ramach Zakładu Chemii Ogólnej i Elektrochemii. Zakładem tym, przekształconym następnie w katedrę przez długie lata kierował. Prowadzone jeszcze w WSI bardzo intensywne badania i uzyskane szybko interesujące wyniki doprowadziły do przedłożenia Radzie Wydziału Mat-Fiz-Chem. UŁ pracy habilitacyjnej pt. „przebieg elektroredukcji jonów chromianowych w środowiskach o pH >7 i efekt jonitowy w procesach elektroredukcji”. Na jej podstawie Rada przyznała mu w 1972 roku stopień doktora habilitowanego.

Profesor Fleszar jest znakomitą specjalistą w dziedzinie chemii fizycznej i elektrochemii. Jego zainteresowania badawcze są bardzo szerokie i różnorodne. Profesor zajmował się między innymi: elektrochemicznymi

Uniwersytet
ŁÓDZKI

metodami analizy związków organicznych, wpływem związków powierzchniowo-czynnych na redukcję tlenu, jonów chromianowych i nitrozwiązków, kinetyką adsorpcji związków wielocząsteczkowych na elektrodzie rtęciowej, elektorchemicznym hydroksylowaniem związków aromatycznych, elektrochemią aromatycznych związków siarki. Teoretycznymi i klasycznymi modelami warstwy podwójnej na granicy faz elektroda – roztwór. Oryginalnym wkładem profesora w rozwój elektorchemii są prace nad tzw. „modelem polaryzacyjnym”.

Dorobek naukowy profesora Fleszara obejmuje kilkadziesiąt oryginalnych prac w opublikowanych periodykach naukowych, 13 patentów, kilkadziesiąt opracowań badawczych na zlecenie oraz liczne wystąpienia konferencyjne. W uznaniu wagi tego dorobku Centralna komisja Kwalifikacyjna przyznała mu w roku 1996 tytuł profesora.

Profesor Bolesław Fleszar wypromował 5 doktorów. Cztery z tych przewodów były przeprowadzane na Uniwersytecie Łódzkim – w tym przewód doktorski długoletniego Rektora Politechniki Rzeszowskiej prof. Andrzeja Sobkowiaka.

Uwieńczeniem kariery akademickiej prof. Fleszara było powołanie go w 1981 roku na stanowisko Rektora Politechniki Rzeszowskiej. Niestety po niespełna roku, za działalność opozycyjną, został on z tego stanowiska odwołany.

Działalność opozycyjna w latach 80. i 90. ubiegłego wieku oraz bardzo zaangażowana działalność społeczna to bardzo znaczące fragmenty życiorysu profesora. We wrześniu 1980 roku wstąpił on do Solidarności i wkrótce został wybrany do prezydium Komisji Zakładowej tego związku w macierzystej uczelni. Działalność związkową prowadził także poza Politechniką. Przypisuje mu się np. autorstwo wielu wystąpień podczas spotkań i manifestacji solidarnościowych w latach 1987-1989. Od 1981 roku współredagował niezależny miesięcznik kulturalno-społeczny „Reduta”. W latach 1985-1990 był wykładowcą duszpasterstw akademickich, robotniczych i rolniczych diecezji przemyskiej oraz członkiem Zespołu Niezależnych Historyków działającego pod patronatem KUL. Pracował też w Diecezjalnej Radzie Kultury w Przemyśle. W roku 1989 został członkiem Komitetu Obywatelskiego Solidarności i z listy tego Komitetu został wybrany senatorem RP I-ej kadencji. W wyborach tych uzyskał prawie 80% ważnych głosów. W komisjach senackich zajmował się sprawami oświaty, nauki, kultury i środków masowego przekazu. W latach 1990-1996 był prezydentem Fundacji Rozwoju Ziemi Rzeszowskiej, a od 1992 roku założycielem i przewodniczącym Towarzystwa Rozwoju regionu Polski Południowo-Wschodniej w Rzeszowie.

Uniwersytet
ŁÓDZKI

Za swoją działalność był wielokrotnie nagradzany. Najważniejsze wyróżnienia państwowe to:

- Medal KEN (1980)
- Krzyż Polonia Restituta (1994)
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1995)